

# ปัญหาเกี่ยวกับการกระทำความผิดของบุคคลด้านอาชญากรรม ทางเทคโนโลยีที่อยู่ในต่างประเทศ<sup>1</sup>

ชลกานต์ แก้วนวล<sup>2</sup>

ปัญหาอาชญากรรมทางเทคโนโลยีเป็นผลพวงเชิงลบที่มาจากพัฒนาการทางเทคโนโลยีสารสนเทศ และเป็นความท้าทายสำหรับทุกประเทศเนื่องจากลักษณะเฉพาะของระบบอิเล็กทรอนิกส์นั้นมีความซับซ้อน ไร้พรมแดน สามารถกระทำความผิดได้จากระยะไกลเข้าถึงผู้ใช้ได้ง่าย

อาชญากรรมทางเทคโนโลยี หมายถึง การกระทำความผิดในระบบคอมพิวเตอร์ หรือการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อกระทำความผิด เช่น ทำลายเปลี่ยนแปลง หรือขโมยข้อมูลต่างๆ เป็นต้น รวมถึงการกระทำความผิดในเครือข่ายคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ที่เชื่อมกับระบบดังกล่าวอาชญากรรมใน เครือข่ายคอมพิวเตอร์ อาจเรียกได้อีกอย่าง อาชญากรรมไซเบอร์ (Cybercrime)<sup>3</sup>

ซึ่งการที่ระบบอิเล็กทรอนิกส์นั้นมีความซับซ้อน ไร้พรมแดนนั้นผู้กระทำความผิดทางเทคโนโลยี ส่วนใหญ่เป็นผู้กระทำความผิดที่อยู่ต่างประเทศ ซึ่งเป็นได้ทั้งคนที่มีสัญชาติไทยและคนต่างด้าว ส่วนใหญ่ กระทำความผิดจากประเทศในทวีปเอเชีย เช่น ประเทศพม่า ประเทศกัมพูชา ประเทศลาว ประเทศจีน เป็นต้น ตัวอย่างจากข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยี เช่น ข่าวสืบนครบาล IDMB แจ้งประชาชนแม่ มีความพยายามจากตำรวจและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเร่งจัดการกับแก๊งคอลเซ็นเตอร์ แต่เฟซบุ๊ก “สืบนครบาล IDMB” ระบุข้อมูลว่า คนกลุ่มนี้มักจะมีวิธีการหลอกลวงในหลายรูปแบบ ซึ่งปัจจุบันแก๊งคอลเซ็นเตอร์มีฐาน ที่ตั้งในต่างประเทศและจะใช้เบอร์โทรศัพท์จากต่างประเทศโทรเข้ามาหลอกลวงคนไทย<sup>4</sup> หากได้รับสายจาก มิจาชีพที่แสดงตัวว่าเป็นตำรวจและแจ้งว่ามีการกระทำความผิด แอบอ้างเป็นคนรู้จัก ทำที่ชวนเล่นหุ้น หรือ สกุดเงิน หรือพัสดุดักค้าง โทรเข้ามา ขอให้ประชาชนตั้งสติและตรวจสอบข้อมูลว่าจริงหรือไม่ เพื่อไม่ให้ ตกเป็นเหยื่อของมิจาชีพ เห็นว่าส่วนใหญ่การกระทำความผิดมาจากต่างประเทศ จึงเป็นปัญหาในการศึกษา วิเคราะห์เกี่ยวกับกฎหมายของประเทศไทยที่จะลงโทษผู้กระทำความผิดที่อยู่ต่างประเทศ เพื่อนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามกระบวนการยุติธรรม จากการศึกษาพบประเด็นปัญหากฎหมายดังต่อไปนี้

---

<sup>1</sup>บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับการกระทำความผิดของบุคคลด้านอาชญากรรมทางเทคโนโลยีที่อยู่ในต่างประเทศ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาคือ รองศาสตราจารย์ ดร.ปภาศรี บัวสวรรค์ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ประเสริฐ ตันศิริ และรองศาสตราจารย์ ดร. กัลยา ตันศิริ

<sup>2</sup>นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนภูมิภาค) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

<sup>3</sup>อัญชลี จวงจันทร์, “อาชญากรรมไซเบอร์,” เอกสารข่าวสารงานวิจัยและพัฒนา 18, 205 (กันยายน 2562): 3-4.

<sup>4</sup>ปรเมศวร์ กุมารบุญ, เริ่มต้นกับอาชญากรรมไซเบอร์ [Online], available URL: <http://www.gotoknow.org/post/623475, 2567> (กรกฎาคม, 10).

ประเด็นที่ 1 ปัญหากฎหมายในการป้องกันการกระทำความผิดอาชญากรรมทางเทคโนโลยีที่อยู่ในต่างประเทศเกี่ยวกับการดำเนินการนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษในราชอาณาจักร ซึ่งตามพระราชบัญญัติคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ได้ระบุถึงเขตอำนาจในการพิจารณาคดี ซึ่งในกรณีที่ผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคอมพิวเตอร์นี้ นอกราชอาณาจักร ถึงแม้ว่าผู้กระทำความผิดนั้นเป็นคนต่างด้าว และรัฐบาลไทยหรือคนไทยเป็นผู้เสียหาย และผู้เสียหายได้ร้องขอให้ลงโทษ จะต้องรับโทษภายในราชอาณาจักรตามมาตรา 17 แม้กระทำความผิดได้เกิดขึ้นนอกราชอาณาจักรก็ตาม และบทนิยามของพระราชกำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทางเทคโนโลยี พ.ศ. 2566 มาตรา 3 การกำหนดนิยามคำว่า “อาชญากรรมทางเทคโนโลยี” การกระทำความผิด หรือการพยายามกระทำความผิดทางเทคโนโลยี โดยใช้ระบบคอมพิวเตอร์เป็นการกำหนดนิยามครอบคลุมถึงอุปกรณ์ทางอิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ ด้วยหรือไม่

ประเด็นที่ 2 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความร่วมมือระหว่างประเทศในคดีความผิดอาชญากรรมทางเทคโนโลยี เมื่อสามารถค้นหาหรือระบุผู้กระทำความผิดทางเทคโนโลยีได้ และตรวจสอบพบว่าอยู่ในต่างประเทศ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจดำเนินการเพื่อเก็บรวบรวมพยานหลักฐานอิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ ประกอบการสืบสวนหรือสอบสวน โดยใช้วิธีการที่เป็นทางการโดยอาศัยพระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา พ.ศ. 2535 ปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายไม่มีการกำหนดระยะเวลาในการดำเนินการของผู้ประสานงานกลางเพื่อเสนอคำร้องไปยังต่างประเทศ มิได้กำหนดกรอบระยะเวลาในการดำเนินการส่งผลให้พยานหลักฐานทางเทคโนโลยี อาจสูญหาย ถูกทำลาย หรือถูกดัดแปลง ซึ่งส่งผลกระทบต่อคดีกับผู้กระทำความผิด

ประเด็นที่ 3 ปัญหาเรื่องปัญหาการขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนการส่งผู้ร้ายข้ามแดนตามพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. 2551 เกี่ยวกับขั้นตอนวิธีการร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนจากประเทศผู้รับคำร้องขอมายังประเทศไทย ซึ่งตามพระราชกำหนดการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทางเทคโนโลยีมิได้กำหนดความผิดและฐานความผิดไว้ ซึ่งความผิดที่จะส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนให้แก่นั้น ต้องเป็นความผิดของทั้งสองประเทศ คือ ประเทศผู้ร้องขอและประเทศผู้รับคำขอ และโทษขั้นต่ำของฐานความผิดต้องไม่น้อยกว่า 1 ปี ทำให้ไม่สามารถส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนได้ ปัญหาปฏิเสธการส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนหรือผู้กระทำความผิดทางเทคโนโลยี มีกฎหมายในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวหรือไม่เพื่อหาแนวทางที่เหมาะสมในการแก้ปัญหามลพิษร้ายแก่ผู้เสียหาย มีบทบัญญัติของกฎหมายการดำเนินการตามขั้นตอนเพื่อใช้ในการแก้ไขปัญหามีประสิทธิภาพเพื่อนำตัวผู้กระทำความผิดทางเทคโนโลยีมาดำเนินคดีตามกฎหมายไม่ให้ส่งผลกระทบต่อประชาชน ในการที่การกระทำความผิดทางเทคโนโลยีมีจำนวนมากที่แพร่กระจายไร้พรมแดนเพื่อนำตัวผู้กระทำความผิดมาดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป

---

<sup>1</sup>พระราชกำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทางเทคโนโลยี พ.ศ. 2566, มาตรา 3.

การก่ออาชญากรรมทางเทคโนโลยีเป็นการก่ออาชญากรรมที่กระทำได้ทั่วทุกมุมโลก จากการศึกษพบว่า การก่ออาชญากรรมทางเทคโนโลยีส่วนหนึ่งเป็นการก่ออาชญากรรมมาจากต่างประเทศ ผู้กระทำความผิดใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยเป็นเครื่องมือในการก่ออาชญากรรมเพื่อให้ได้ผลประโยชน์ที่มีขอบด้วยกฎหมาย ใช้ช่องทางการหาผลประโยชน์ทางเทคโนโลยี ซึ่งกระทำโดยการดัดแปลงข้อมูลแก้ไข และสามารถทำลายหลักฐานทางเทคโนโลยีได้ง่าย อันเป็นเหตุให้ไม่สามารถจับตัวผู้กระทำความผิดได้ยาก จึงเกิดการก่ออาชญากรรมทางเทคโนโลยีนับวันยิ่งเพิ่มขึ้นมีผลกระทบต่อประเทศไทย และเศรษฐกิจของประเทศโดยรวม หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจำเป็นต้องมีการพัฒนากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการก่ออาชญากรรมทางเทคโนโลยี เพื่อให้มีประสิทธิภาพและทันสมัยทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา จึงเห็นควรแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

ปัญหาประเด็นที่ 1 ปัญหากฎหมายในการป้องกันการกระทำความผิดอาชญากรรมทางเทคโนโลยีที่อยู่ในต่างประเทศ

สำหรับประเทศไทยนั้นหลักการบังคับใช้อำนาจตามกฎหมายนอกอาณาเขตได้ปรากฏอยู่ในมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ในกรณีที่การกระทำความผิดได้เกิดขึ้นนอกราชอาณาจักรก็ตาม แต่หากผลของการกระทำนั้นได้เกิดขึ้นกับคนไทยหรือรัฐบาลไทยในราชอาณาจักร พระราชบัญญัติฉบับนี้ย่อมมีผลต่อผู้กระทำความผิดที่อยู่นอกราชอาณาจักร โดยพนักงานเจ้าหน้าที่สามารถดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดที่อยู่นอกราชอาณาจักรได้ แต่อย่างไรก็ตามจากการศึกษาพบปัญหากฎหมายในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดทางเทคโนโลยีที่อยู่ในต่างประเทศ เพื่อนำตัวมาดำเนินคดีในราชอาณาจักรไทย ดังนี้

ปัญหาการกำหนดนิยามความผิดทางเทคโนโลยีตามพระราชกำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทางเทคโนโลยี พ.ศ. 2566 แม้เจ้าหน้าที่สามารถดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดทางเทคโนโลยีที่อยู่ในต่างประเทศได้ แต่อย่างไรก็ตามการพิจารณาฟ้องหรือรับคำร้องขอจะส่งผู้ร้ายข้ามแดนให้กัน เนื่องจากในการกฎหมายวิธีพิจารณาความหรือกฎหมายภายในของแต่ละประเทศมีความแตกต่างกัน หรือระบบกฎหมายมีความแตกต่างกันแล้ว หลักความผิดสองรัฐ (Double Criminality) เป็นสำคัญ แต่ตามพระราชกำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทางเทคโนโลยี พ.ศ. 2566 มาตรา 3 กำหนดนิยามความผิดทางเทคโนโลยี ได้นิยามโดยการกระทำความผิดทางเทคโนโลยีโดยใช้ระบบคอมพิวเตอร์เท่านั้นทำให้อาจไม่สอดคล้องกับกฎหมายของประเทศตามหลักสากลได้

เสนอแนะให้เพิ่มเติมในบทนิยามของคำว่า “ระบบคอมพิวเตอร์” ตามพระราชกำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทางเทคโนโลยี พ.ศ. 2566 มาตรา 3 โดยการเพิ่มเติม ชุดอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ ที่สามารถใช้ในการกระทำความผิดทางเทคโนโลยีได้เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายของประเทศอื่น ๆ ได้ตามสากลและความทันสมัยให้เข้ากับการพัฒนาเทคโนโลยีที่รวดเร็วและไม่มีที่สิ้นสุด

ปัญหาประเด็นที่ 2 ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความร่วมมือระหว่างประเทศในคดีความผิดอาชญากรรมทางเทคโนโลยี

เมื่อเจ้าหน้าที่พบว่าผู้กระทำความผิดทางเทคโนโลยีอยู่ในต่างประเทศ หรืออาชญากรรมทางเทคโนโลยีเป็นชาวต่างชาติและก่อเหตุในต่างประเทศ เจ้าหน้าที่ที่ต้องการเก็บรวบรวมพยานหลักฐานดิจิทัลที่อยู่ในต่างประเทศได้ เจ้าหน้าที่ต้องอาศัยพระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา พ.ศ. 2535 นำมาใช้ในการสืบสวน สอบสวน และรวบรวมพยานหลักฐานดิจิทัลที่อยู่ในต่างประเทศ ตามพระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา พ.ศ. 2535 มาตรา 6 คือ อัยการสูงสุด หรือผู้ที่อัยการสูงสุดมอบหมายเป็นผู้ประสานงานกลาง ผู้ประสานงานกลางหรืออัยการสูงสุด เป็นผู้พิจารณาเห็นสมควรอำนาจหน้าที่ประสานงานในการขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศหรือไม่ ทำให้การสอบสวนสอบสวน พยานหลักฐานทางเทคโนโลยีล่าช้า จึงเห็นควรแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ปัญหากฎหมายในการขอความช่วยเหลือหรือความร่วมมือระหว่างประเทศในคดีอาญาไม่ได้กำหนดกรอบระยะเวลาไว้ เนื่องจากตามพระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา พ.ศ. 2535 มิได้บัญญัติใดที่กำหนดกรอบระยะเวลาในการดำเนินการ นอกจากนี้ระเบียบของผู้ประสานงานกลางว่าด้วยการให้ความช่วยเหลือและการขอความช่วยเหลือตามกฎหมายว่าด้วยความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา พ.ศ. 2537 ก็ไม่ได้กำหนดกรอบระยะเวลาในการดำเนินการไว้ด้วยเช่นกันทำให้เกิดความล่าช้าในการรวบรวมพยานหลักฐานทางอิเล็กทรอนิกส์ที่มีความเปราะบาง แก้ไขได้ดัดแปลง และทำลายสูญหายได้ง่าย

ข้อเสนอแนะควรให้แก้ไขเพิ่มเติมการกำหนดมาตราตามพระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา พ.ศ. 2535 ให้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการกำหนดระยะเวลาการกำหนดกรอบระยะเวลาในการดำเนินการของผู้ประสานงานกลางซึ่งต้องกำหนดโดยเร็วเพื่อมิให้พยานหลักฐานทางเทคโนโลยีถูกเปลี่ยนแปลงถูกทำลายหรือสูญหายได้

2. ปัญหากฎหมายพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ทำการสืบสวน สอบสวน รวบรวมหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำความผิดอาชญากรรมทางเทคโนโลยี ต้องเสนอเรื่องต่อผู้ประสานงานกลางก่อให้เกิดความล่าช้าในการเก็บรวบรวมพยานหลักฐานดิจิทัลต่าง ๆ ต้องดำเนินการด้วยความรวดเร็ว เพื่อไม่ให้ข้อมูลเหล่านั้นสูญหาย ถูกทำลาย หรือถูกเปลี่ยนแปลงแก้ไขการเก็บรวบรวมพยานหลักฐานดิจิทัล

ข้อเสนอแนะ เห็นควรเพิ่มเติมกฎหมายในพระราชกำหนดการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทางเทคโนโลยี พ.ศ. 2566 ซึ่งเห็นว่า เป็นพระราชกำหนดในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทางเทคโนโลยีโดยเฉพาะ โดยบัญญัติเพิ่มเติมในกรณีที่ผู้กระทำความผิดอาชญากรรมทางเทคโนโลยีที่อยู่ต่างประเทศให้เจ้าหน้าที่ที่รวบรวมพยานหลักฐานเพื่อขอความช่วยเหลือการขอพยานหลักฐานเพื่อนำผู้กระทำความผิดมาดำเนินคดีในประเทศไทย โดยผ่านผู้บัญชาการสูงสุดของเจ้าหน้าที่ที่ทำการสืบสวน สอบสวน เป็นผู้มิอำนาจในการเป็นผู้พิจารณาและส่งคำร้องไปยังต่างประเทศ

ผู้รับคำร้องได้โดยตรงเพื่อขอความร่วมมือระหว่างประเทศ ในการการจัดส่งเอกสาร การค้นและยึด การสืบหาบุคคล การรับและการยึดทรัพย์สินของผู้กระทำความผิดที่อยู่ในต่างประเทศ

ปัญหาประเด็นที่ 3 ปัญหาการขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนการส่งผู้ร้ายข้ามแดนในคดีความผิดอาชญากรรมทางเทคโนโลยี

ซึ่งกระบวนการในการพิจารณาส่งมอบบุคคลผู้ถูกร้องขอ ซึ่งเป็นผู้ต้องหา จำเลยหรือผู้ที่ถูกศาลตัดสินว่า ได้กระทำความผิดทางอาญาซึ่งหลบหนีไปปรากฏตัวอยู่ในรัฐ ผู้รับคำร้องขอ เพื่อกลับไปสู่กระบวนการพิจารณาคำเ็นคดีอาญาหรือลงโทษ ผู้ร้ายข้ามแดน คือ ผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดในชั้นเจ้าพนักงานหรือศาล และผู้ที่ถูกศาลตัดสินว่ามีความผิดทางอาญา โดยหลักเกณฑ์การส่งผู้ร้ายข้ามแดนของประเทศไทยนั้น ตามพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. 2551 มาตรา 4 ในเบื้องต้นจำต้องพิจารณาว่า ประเทศไทยได้ทำสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนไว้กับประเทศอื่นหรือไม่ หากประเทศไทยได้ทำสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนไว้กับประเทศคู่สัญญา ก็จะต้องพิจารณาตามพระราชบัญญัติที่อนุวัติการตามสนธิสัญญากับประเทศนั้นจึงเห็นควรแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ปัญหาตามพระราชกำหนดการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทางเทคโนโลยีมิได้กำหนดความผิดและฐานความผิดไว้ชัดกับตามพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. 2551 ซึ่งตามพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. 2551 มาตรา 7 โดยความผิดที่จะส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ต้องเป็นความผิดอาญาซึ่งกฎหมายของประเทศผู้ร้องขอและกฎหมายไทยกำหนดให้เป็นความผิดอาญาซึ่งมีโทษประหารชีวิตหรือมีโทษจำคุกหรือโทษจำกัดเสรีภาพในรูปแบบอื่น ตั้งแต่หนึ่งปีขึ้นไป จากการศึกษาพบว่าตามพระราชกำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทางเทคโนโลยี พ.ศ. 2566 ซึ่งเป็นพระราชกำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทางเทคโนโลยีโดยเฉพาะมิได้บัญญัติเกี่ยวกับการกระทำความผิดและฐานความผิดในการลงโทษจำคุกไว้

ข้อเสนอแนะ ควรบัญญัติเกี่ยวกับการกระทำความผิดและฐานความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยีไว้ในพระราชกำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทางเทคโนโลยี พ.ศ. 2566 โดยบัญญัติโทษขั้นต่ำไว้ 1 ปีขึ้นไป เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. 2551 มาตรา 7 เพื่อให้สามารถมีกฎหมายรองรับในการส่งผู้ร้ายข้ามแดนมาดำเนินคดีได้

2. ปัญหาปฏิเสธการส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนหรือผู้กระทำความผิดทางเทคโนโลยี ซึ่งแม้ประเทศไทยได้ทำสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนกับประเทศอื่น ๆ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการขอส่งผู้ร้ายข้ามแดนตามพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. 2551 แล้วก็ตาม แต่ประเทศผู้รับคำร้องขออาจปฏิเสธการส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนมายังประเทศไทย ผู้เสียหายในคดีอาชญากรรมทางเทคโนโลยีจะได้รับการเยียวยาอย่างไร หากกรณีต่างประเทศปฏิเสธการส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดน

ข้อเสนอแนะ ให้ประเทศไทยควรพิจารณาภายใต้การพัฒนาความร่วมมือระหว่างประเทศโดยเริ่มจากในกลุ่มภูมิภาคอาเซียน เนื่องจากอาชญากรรมทางเทคโนโลยีจากการแจ้งข่าวของกรมตำรวจนครบาลมีการก่ออาชญากรรมทางเทคโนโลยีที่สูง โดยเฉพาะประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ประเทศพม่า ประเทศลาว

ประเทศกัมพูชา ประเทศเวียดนาม เป็นต้น โดยกระทำอาชญากรรมทางเทคโนโลยีหลายรูปแบบ เช่น การโทรศัพท์มาหาคนไทยเพื่อหลอกลวงเรื่องหุ้น การลงทุนเพื่อให้ได้กำไรที่ไม่มีอยู่จริง การหลอกลวงเป็นเจ้าหน้าที่กล่าวหาว่าผู้เสียหายเป็นผู้ต้องสงสัยในคดี หากไม่ต้องการดำเนินคดีก็ต้องโอนเงินมาให้ เป็นต้น ประเทศไทยควรจัดทำสนธิสัญญา หรือเพิ่มเติมในสนธิสัญญาระหว่างประเทศกำหนดเงื่อนไขไว้ในทิศทางเดียวกัน ในสนธิสัญญาระหว่างประเทศ คือ การนำหลักหากไม่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนก็ให้พิจารณาฟ้องร้องคดีเอง หากไม่สามารถหรือไม่สามารถดำเนินการฟ้องร้องได้ รัฐควรช่วยเหลือชดเชยความเสียหายให้กับผู้เสียหายพอสมควร ควรตราพระราชบัญญัติเพื่อคุ้มครองความเสียหายให้กับผู้เสียหายในกรณีที่ไม่สามารถดำเนินการในการจับกุมผู้กระทำความผิดทางเทคโนโลยีมาลงโทษได้ เพื่อให้ผู้เสียหายได้รับการคุ้มครองได้รับการเยียวยาตามความเหมาะสม

### เอกสารอ้างอิง

ปรเมศวร์ กุมารบุญ, เริ่มต้นกับอาชญากรรมไซเบอร์ [Online]. Available URL: <http://www.gotoknow.org/post/623475>, 2567 (กรกฎาคม, 10).

พระราชกำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทางเทคโนโลยี พ.ศ. 2566.

สาวิตรี สุขศรี. กฎหมายว่าด้วยอาชญากรรมคอมพิวเตอร์และอาชญากรรมไซเบอร์, พิมพ์ครั้งที่ 1.

กรุงเทพมหานคร: โครงการตำราและเอกสารประกอบการสอน คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2563.

อัญชลี จวงจันทร์. “อาชญากรรมไซเบอร์.” เอกสารข่าวสารงานวิจัยและพัฒนา 18, 205 (กันยายน 2562): 3-4.